

til: „uden Afdrag i Skolelærernes Indtægter“; thi det er jo dog en Sætning, hvorom jeg troer, at vi Alle ere enige, at i Almindelighed ere Skolelærere paa Landet saaledes aflagte, at der ikke let kunde være Tale om noget Afdrag i deres Indtægter. Skjøndt jeg naturligvis ikke kan Andet end stemme for, at Lovforslaget maa nyde Fremme, saa vilde jeg dog meget ønske, at saavel dette som andre lignende Lovforslag kunne med en vis Laalmodighed stilles i Bero, indtil det hele Skolevæsen paa Landet faaer sin endelige Ordning. Det er mit Haab, at man da vil komme tilbage til den gamle Degneindretning, som man har forladt, og at man igjennem en Drettelse af vore gamle nedlagte Degnekald paa Landet vilde sørge for at tilføre vore Skolelærere en selvstændig Stilling i Communen, som jeg virkelig troer, at de nu savne, og hvorfra saa mange af de Klager, der nu høres, have deres Oprindelse.

Cultusministeren: Jeg skulde have taget Ordet ved Begyndelsen af denne Sags Forhandling, hvis jeg ikke havde formodet, at Forslagsstilleren vilde have yttret sig, og jeg troede, at det da tilkom ham. Jeg vil i det Hele gaae ud paa, at understøtte det fremlagte Lovforslag, efterat det nu engang er forelagt, skjøndt jeg selv først senere vilde have andraget paa en Foranstaltning, der kunde ordne dette Forhold. Jeg vil tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger om hvad der i den sidste Tid, efterat denne Sag tidligere har været behandlet i Ständerne og uden for samme, er foregaaet med Hensyn til den. Allerede af min Formand i Embedet blev det strax erkjendt, at den Byrde, at besørge visse Embedsbreve, hvilken hvilede paa Skolelærerne, maatte ønskes affkaffet, idet den ikke passer til den hele Stilling, der nu er givet Skolelærerne, og staaer med Hensyn til alle andre Bestemmelser om deslige Breves Befordring som en Anomalie, ligesom der tillige ved den frembyder sig den Uansælselighed, at, naar man vil tage Sagen noget næriere for sig, er det virkelig en Byrde, hvis Omfang for Diebliffet ikke lader sig ganske bestemme; at den ikke er ganske bestemt, det fremgaaer allerede af hvad der nys blev yttret af en værd Taler, idet jeg troer, at Afskilligt

af hvad han fremsatte med Hensyn til denne Byrdes Betskaffenhed, naar man spørger om Praxis paa alle Steder, ikke forholder sig saa ganske rigtigt. Saaledes naar der siges, at det blot er Kirkefangeren, der har Brevbefordringen, saa er det vistnok saaledes som det efter Anordningen skulde være; men efter de mig foreliggende Indberetninger maa jeg antage, at i det Ringeste flere Steder ogsaa andre deeltage i Brevenes Befordring (Ja! Ja!). Naar der dernæst er sagt, at det er en meget indskrænket Deel af Embedsbreve, der paa denne Maade befordres, saa er det ganske sandt, at det er saaledes i Praxis, fordi den Fortolkning, der udvidede denne Bestemmelse meget, ikke har faaet Indgang i Livet, vel fordi den i sig selv fandtes ubillig, men det er paa den anden Side ganske vist, at det er ved en Cancelliekrivelse af 8de Juli 1834 ligesaavel som ved en tidligere Cancelliekrivelse af 13de Mai 1815 antaget, at denne Forpligtelse ikke blot vedkom Breve, der varles mellem Præsterne og deres geistlige Foresatte, men ogsaa vedkom de Embedsbreve, der varles mellem Præsterne indbyrdes; det hed saaledes i Cancelliekrivelsen af 8de Juli 1834 udtrykkelig: „alle Breve uden Undtagelse, der forsendes mellem Provsterne og Præsterne eller disse indbyrdes.“ Dette er Noget, som jeg saa meget mindre bør lade uomtalt, som det kan være, at et enkelt Sted en større Byrde kræves af Skolelærerne end den meest indskrænkende Fortolkning vilde medføre, og de Embedsmænd, som have gjort det, ere dog ikke ganske uden Besøielse dertil, de kunne være ledede dertil, som sagt ved denne Bestemmelse. Altsaa, min Formand var overtydet om, at der maatte skee en Forandring i denne Henseende, og jeg troer ikke at begaae nogen Indiscretion, ved at sige, at han allerede havde tænkt paa at ordne Sagen administrativt saaledes, at Berettigelsen til at fordre denne Brevbefordring ophørte for Præsterne ved Indtrædelse i nye Embeder. Anledningen til at denne Fremgangsmaade ikke blev fulgt var, om jeg ikke feiler, at han var kommen til Erkjendelse af, at den foruden at være langsom vilde medføre visse Uleiligheder, og det viste sig ogsaa ved at betragte Sagen næriere, at man ikke, uagtet alle de Forhandlinger, der vare førte om denne Sag, ganske